

inde i Gaardværelset, aabnede Højbaadsmanden egenhændig Døren ind til »Salen«, hvor Bordet stod dækket, og bød Selskabet tilbords med en staaende Vittighed om at komme ind og »putte noget i Ansigterne«. Naar man da havde indtaget sine Pladser, og Værtinden havde sat den dampende Gaas eller Skinke paa Bordet, udbrød Bolteslager Fuss lige saa regelmæssigt, idet han i paatagen Forbavselse lod sig falde tilbage mod Stoleryggen: »Naada, Madam Olufsen; dèr har De s'gu lagt et forsvarligt Æg!« — hvorpaa Madammen smilende kaldte ham et gammelt Vrøvl og bad Alle lade, som de var hjemme.

Paa dette Tidspunkt hændte det undertiden, at der blev banket paa Døren, først én Gang svagt, saa én Gang stærkt, — og med et muntert »Det er bare mig!« træder en mørkhaaret og rød-kindet Yngling ind i Stuen. Et almindeligt Glædesudbrud hilser hans Ankomst. Alle de gamle Mennesker rejser sig og giver ham Haanden, og et Øjeblik efter sidder han bænket midt imellem dem og lægger straks en kælen Arm om sin Naboerskes trinde Liv, idet han truer med at ville kysse hende, dersom hun ikke tillader ham at klemme hende lidt i Tugt og Ære.

Denne lystige unge Mand er Olufsens Logerende, den enogtyveaarige Polytekniker Sidenius, der boer nede i Stueetagen i et Par smaabitte Gaardværelser, der hører med til Højbaadsmandens Lejlighed.